

Autor: Jim Goad

Nikdy nezapomenu na malbu, jež jsem zahlédl v mládežnické ubytovně v Západním Berlíně v roce 1985. V pozadí byly vybombardované ruiny, předpokládám že to byly Drážďany, po spojeneckém náletu a v popředí stály zády k nám dvě ženy, které se dívaly na spálené, zničené budovy. Jedna z žen začala zvedat ruku k nacistickému pozdravu, zatímco ta druhá ji rychle chytila za paži a zastavila ji.

Jaký zvláštní obraz to byl, mísící národní hrdost s národní sebenenávistí.

Po skončení druhé světové války nebyl žádný národ na světě přinucen k spolknutí takového sousta viny, jako Němci. A to navzdory tomu, že oni sami ztratili v tomto konfliktu sedm až devět milionů vlastních lidí. Člověk nikdy neslyší „o devíti milionech“. Je takřka zakázané se o tom vůbec zmínit.

Když jsem tu malbu v roce 1985 viděl, tak už Německo přetrpělo čtyři dekády hanby od konce druhé světové války. Navzdory tomu všemu jsem věděl, že dříve nebo později se ta první žena unaví zadržováním ruky té druhé.

Šedesát pět let od konce druhé světové války se Německo konečně dostává do pořádku, začíná být opět Německem. Dne 16. října, ve svém projevu na setkání mladých křesťanských demokratů, německá kancléřka **Angela Merkelová** řekla:

Ve Frankfurtu nad Mohanem, dvě ze tří dětí do pěti let mají přistěhovalecký původ... **Tento multikulturní přístup, který říká, že prostě budeme žít bok po boku a budeme šťastní - tento přístup selhal, absolutně selhal.**

Po poslední větě následoval hlasitý potlesk.

Po pět let vlády byla tlustá, těstovitová Merkelová *nummer eins* (číslo jedna) v časopise Forbes v seznamu „nejmocnějších žen světa“, takže její prohlášení není žádný slabý čajíček.

Ale pouze měsíc zpátky, Merkelová tvrdila, že Němci si musejí zvykat na to, že budou vídat více mešit v jejich zemi. I ona odsuzovala názory Thilo Sarrazina, jako „absurdní, šílené domněnky“, které vyjádřil ve své překvapivě populární knize **Německo se zničí samo** (*Deutschland schafft sich ab /Wie wir unser Land aufs Spiel setzen/*).

Není jasné, proč Merkelová náhle obrátila svá široká stehna doprava. Je možné, že reaguje na nedávné průzkumy veřejného mínění, v nichž se ukázalo, že šest z deseti Němců by si přálo, aby byl islám omezen, tři z deseti tvrdí, že jejich země je „zaplavována cizinci“, 17 procent si myslí, že Židé mají nepřiměřený vliv na německé záležitosti [*oops!*], a 13 procent říká, že by uvítali nového Führera [*tak to moment!*].

To jsou ti hnusní Němci, opět odmítající nenávidět sebe sama. Jak si jen nějaký Němec dovoluje říct cokoli krom „omlouvám se“ dalších tisíc let?

Každý očekával, že se Němci narovnájí a zaujmou postoj dříve či později – koneckonců, jsou to Němci. Co se však zdá více znepokojujícím, alespoň tedy zapřísáhlým nepřátelům všeho evropského, je to, že celá Evropa, jak se zdá, získává souběžně stejné postoje.

Ti, co by se mohli nazývat původními Evropany – však víte, bledé tváře, zlí Árijci, zavrženíhodní sněžní lidé – se začínají hněvat na železnou duhu, do níž byli zapřáhnuti od druhé světové války. Geert Wilders rozkvetl do politické síly výhradně tím, že slíbil chránit nizozemskou kulturu před islamofašismem. Protipřistěhovalcká strana nedávno usadila dvacet protipřistěhovalckých zadnic do parlamentních křesel ve Švédsku. Francie se utrhlá ze řetězu, zakazující burky a odesílající balíky Romů. Švýcaři ukázali prostředníček minaretům. Putinův postsovětský ruský nacionalismus je šíleně populární, přinejmenším tedy mezi šílenými Rusy.

Dokonce i v sebenenávidějícím, kulturně podlézavém, zdrceném a krvácejícím bývalém impériu, jímž je Velká Británie, se objevily komentáře v reakci na prohlášení Merkelové a pokřiveně se vyjadřují ve prospěch toho, co řekla. Většina anonymních online diskutérů, pravděpodobně britských národovců, se shodla, že multikulturalismus je kolosálním selháním též i v jejich zemi.

Když jsem četl komentáře, tak jsem uviděl paralelu mezi evropským „multikulturalismem“ a americkým produktem. U obou, zde i tam – je zlost z rasových pracovních kvót, zákonů utiskujících svobodu projevu a dvojího standardu ohledně toho, komu je dovoleno ukazovat etnickou hrdost.

Co je důležité, je způsob, jakým se multikulti rozvinula a kde. Nevidíte takovou citlivost nucenou někomu v Africe, Asii, Středním Východě či Jižní Americe. Neslyšíte, že by se Číně, Japonsku či Izraeli kázalo, aby ze široka otevřeli své dveře cizincům. Téměř výlučně je multikulturalismus psychologický marketingový program určený pro většinově bílé země. Často je podáván s myšlenkou, že bílí platí historický dluh, že sklízají, co zaseli, že akce má svoji reakci, a že je čas zaplatit snědému pištci co mu náleží.

Země za zemí, kontinent za kontinentem, míní, že novým, tmavším příchozím se dostává výhodnějšího zacházení nad těmi, kteří tam byli po celé generace. Ve Velké Británii se tomu říká „pozitivní diskriminace“. V Americe se tomu říká „afirmativní akce“ a „amnestie“. A přes všechny hranice, kde jsou bílí většinou, se šíří plíživý pocit, že politikům je u prdele, jak se cítí. Nikdy nežádali o tyto nové vlny imigrantů, a nikdy neměli šanci v tomto divném sociálně-inženýrském experimentu, který ničí všechno, co považovali za společnou kulturu.

Najednou se to nezdá tolik jako oslava všech kultur, jako spíše trest jedné specifické kultury. A to už nezní, jako dobrý recept k tomu, aby se všichni měli rádi.

Je nám neustále připomínáno, že evropské satelitní státy, jako Kanada, Spojené státy a Austrálie se usadily na územích pokrytých lebkami původního obyvatelstva, takže potomci těchto zlodějů půdy, těchto vrahů ras, nemají žádné právo naříkat nad tím, že jsou postupně vyhazováni nově příchozími.

Ještě jednou, prokristapána, ať už je mrtvý či živý: Dvě špatnosti neučiní dobro. Pokud kolonialismus byl špatný tehdy, pak je špatný i dnes. **Multikulturalismus je kolonialismus, ale pouze s hezčím názvem.** A to i přesto, že jsem si uvědomil a uznal fakt, že nás multikulturalismus opatřuje oslnivým houfem etnických restaurací bezkonkurečních chutí.

V multikulturalismu máme širší výběr jídel... a nikdo už s nikým nemluví. Mnoho z nás dnes mluví různými jazyky, aniž by věděli, jakým způsobem mluvit s ostatními. Spíše než vymazání hranic multikulturalismus vytvořil nové hranice uvnitř hranic. Než aby zničil nacionalismus, tak vytvořil mininárody uvnitř národů.

Pokud budeme prosazovat multikulturní slávu, neměli bychom poukázat na to, kde fungovala v minulosti? Pokud je rozmanitost síla, tak proč se příliš rozlehlé říše, jako starý Řím a Sovětský svaz rozpadly pod vahou jejich vlastní rozmanitosti?

Přestaňte mi říkat rasista a dejte mi nějaké uvěřitelné odpovědi. Opravdu je chci slyšet.

Jako vždy pracují „debatní třídy“ s jejich postkoloniálním komplexem viny na úkor nižších tříd. Buď věděli, co celou dobu dělali, nebo ne. A nejsem si jist, co je horší.

Je nebezpečné ignorovat fakt, že veškerá technologie na světě, neutuchající multikulturní vymývání mozku, které bylo vpáleno do našich zorniček za posledních 65 let, nesmazalo základní lidskou tendenci **být kmenem. Pokud absolutně nezabili takový instinkt v Němcích - a Bůh ví, že se u Němců snažili kurevsky těžce - pak možná takový instinkt nejde zabít.**

Ano, uvědomuji si, že jsme všichni lidé. Pokud jste chtěli tohle podotknout, pak jste tak už učinili - a musím dodat, že za obrovskou cenu. Co si ovšem neuvědomujete je to, že lidé mají tendenci být součástí kmene. A pokud máte příliš mnoho kmenů, už nemáte více národ.

Myslím, že bychom měli oslavit skutečnost, že i když už nikdo s nikým nemluví, tak alespoň lidé co nemluví s jinými, jsou více „multikulturní“ než byli zvyklí dříve, kdy spolu lidé hovořili.

Jaký druh nově obohacené a náhle posílené americké kultury vidím, když jedu po dálnici blízko svého domu? Vidím Wal-Mart, Chili's, Motel 6, Wendy's a Home Depot. Mohlo by to být Indianapolis. Mohla by to být Omaha. Mohl by to být Seattle. Mohlo by to být kdekoliv v Americe. Je to ale Stone Mountain v Georgii, kdy ani nevíte, že jste na Jihu. V roce 2010 je jediná kulturní krajina ta, jež se skládá ze známých firemních log. Neexistují místní varianty, žádný pocit domácnosti, původní kultury. Věci se nezdaří bohatší, živější a barevnější. Jsou prázdné, apatické a mrtvé.

Alespoň tak to cítím já. Necítím, že by tady byl nějaký tmel, soudržnost, nebo pocit sounáležitosti k této společnosti. Cítím anomii, něco strašného. Nevidím perspektivu naší novější, více multikulturní Ameriky. Jediné, co sdílíme, je měna, a možná to je to, o co celou dobu šlo.

Multikulturalismus selhal, ale ve skutečnosti teprve začal selhávat. Co teď? Po neustálých přílivech se naše společnost zdá zatopena za hranicí opravy. Jakým způsobem srovnáme ten nepořádek, abychom zabránili dalším **Cestám slz**?

Multikulturalismus je mrtvý, jistě, ale co uděláme s tělem? Musím slyšet nějaký dobrý pohřební plán, a bojím se, že jej budeme potřebovat.

A co mě znervózňuje snad nejvíc je to, že si nejsem jist kdo to vlastně je „my“.

Článek Jima Goada: **Multiculturalism is Dead, So Where Do We Bury the Body?** vyšel v Taki's Magazine dne 25. října 2010.